

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Brevposten

Citation: Hertz, Henrik: "Brevposten", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder*, udg. af Anden Deel. , 1851-1862, s. 242. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz10_lev-shoot-workid75574/facsimile.pdf (tilgået 20. september 2021)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder

Brevposten.

(November 1839.)

„J, som alt med høi og umild Susen
Gaae fra Sjælland til det jydsk Rev,
Mørke Volger! standser eders Brusen
Og besøger smukt et lille Brev!

Vinde, J, der storme hen for fulde
Seil hvor Kattegattens Viljer groe,
Standser! thi et Bud J bringe skulle,
Jeg bedværre maa til Jer betroe.

Medens Vind og Vover larne farligt,
Skal et stakkels Brev til Randers gaae.
Tager det med eder, Børn! men værligt!
Tager ikke slet for håardt derpaa!

Dette lille Milmbrev, det maa vides,
(Det er overmaade fint og jart)
Intet Voven=Brumfeil er, der findes
Uden Drost, naar Winden tager Fart.

Dette Brev, (jeg haaber, I mig fatter)
Laaer ikke, som en vilb Krabat
Mellem tjæret Longbark af Fregatter,
Styrtesjcer, Skuling og Dravat.

Bringer da mit Brev, I Heeltbesarne!
Gjennem Brændinger og blinde Skjer,
Op til Randers, til en hundelig Arne,
Til en munter Kreds, der er mig kjær."

Saadan talte jeg til Wind og Vover
Hoit og hvdende, — jeg troer, i Kraft
Af det Herredom, en Digter over
Elementerne tilforn har haabt.

— Venlige Maria! De forskræktes:
„Hvilken Vreb=Besfordring!“ — Af, men huff,
Himlen alt af mørke Skyer dæktes,
Luften er løst op i Slud og Stuff.

Ingen liflig Foraarslufstning kommer,
Naar en Digter trænger nu til Gud;
Ingen lette Løder fra i Sommer
Melde sig i Efteraarets Glud.

Men — vær ubekymret! Vild, at Brevet,
Skjøndt med Regn og Storm sendt op til Dem,
I en Digters Verden dog blev skrevet;
Og en evig Vaar er i hans Hjem.

Medens Skoven falmer, og en hyppig
Laareskrøm fra Træet hører alt,
Blomstret denne Verden, rig og pyntet,
Under evigt varelende Gestalt.

Mens ved Langelinie Maagen glider
Gensom nær det mørkeprægede Vand,
Bladstæ som i Juni Nereider
Ved min Digter-Villa's lune Strand.

Eng og Marker dufte, Bier surre,
Fisken spræller i den klare Mark,
Duerne paa Taget kjælent surre,
Lærken fliger fra den gylde Mark.

Nær ved Kysten solbelyst en Søiler
Langsomt gaar — og kom til Mark og Eng:
Her, fra Læben lyder Slag af Pleiler,
Følger Tacten af min Lyras Streng.

Som i gamle Bjer Floden triller,
Skoven blomstrer under Hornets Klang,
Springer Skoven ud imens jeg spiller,
Luften sommerrarmer ved min Sang.

— Vel jeg veed, Maria! tidlig drog Dem,
Boestens Verden til sig hen.
Tidlig alt dens Syners Glands betog Dem,
Tidlig lytted' De til Deres Ven.

Alt som Barn fortrolig med mit Hige
Fromt De lytted', naar jeg græd og lee.
Nu, som ung og hndig-boret Hige,
Følg mig end med barnlig Hu og Tro!

Følg mig, naar jeg søger i det Hjerne
Stoffet for mit Digt, og følg mig mildt,
Naar jeg Kjemter lidt med Lidens Lerne,
Jager med Diana Skovens Vildt.

Æsig mig til min Muses Dudsingssteder,
Tab ei Modet, bliver De lidt træt,
Lyt, som fordom, naar jeg leer og græder —
Ik, en Digter leer og græder let!

Naar da Gurus ryfter Skovens Kroner,
Frygt da ikke! Muntert er mit Hjem!
Koraarsluft og spøgende Tavoner,
Sommerwinde har jeg der til Dem.

Og naar hele Folket sig forskandfer
Mod-Decembers Frost, da viid og trøe:
Baaren klinger end fra mine Stanger;
Der er Sommer end hvor Musen boe!
